

ТЕАТРАЛЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ

Двуседмичникъ за литература, изкуство и обществени въпроси

Гл. редакторъ: ДИМ. ТАЛЕВЪ Редакторъ: ГЕОРГИ ДИМ. ИВАНОВЪ

ЗА МУЗИКАЛНИТЪ ТЪРЖЕСТВА

Въ разговоръ съ завеждащия театъра, пом. кмета г. Миневъ, получихме следниятъ сведения относно уреждането на музикалнитъ тържества въ Варна:

Тия дни ще бжде уреденъ окончателно въпроса съ Музикалнитъ тържества въ Варна, които ще траятъ отъ 22 юлий до 5 августъ. Варненската общинска управа полага максимумъ усилия при подготовката на програмата по изнасянето имъ, като се стреми да привади първитъ наши музикални оперни и пѣвчески сили, чрезъ които ще бжде представенъ нашиятъ духовенъ животъ, не само предъ българитъ лѣтовници, но и чужденцитъ.

По въпроса, кога ще бжде откритъ лѣтния театраленъ сезонъ въ Варна, г. Миневъ ни заяви:

— По всѣка вѣроятностъ лѣтния театъръ ще бжде откритъ на 20 юлий, обаче знае се, че почивката на артистичния съставъ е до 16 юлий, на която дата всички ще трѣбва да дойдатъ на работа. Попитахме г. Миневъ дали състава ще претърпи промѣна, на което ни се заяви, че има освободени, трима артисти, отъ длъжността.

СЪВРЕМЕННАТА РОМАНТИКА

ДУХЪТЪ НА НОВОТО ВРЕМЕ. ПРЕДСТОИ ЛИ НА СЪВРЕМЕННИЯ ЧОВѢКЪ ДА СЕ ОТЗОВЕ НА ДНЕШНАТА РОМАНТИКА? ПОКОЯТЪ НА МИНАЛОТО И ПОДЪ ЗНАКА НА ДИНАМИЗМА. ЧУЖДО ЛИ Е ИЗКУСТВОТО НА ЕПОХАЛНИТЪ ОСОБЕНОСТИ? ТЕАТЪРЪТЪ КАТО ОГЛЕДАЛО НА ЖИВОТА И СИНТЕЗЪ НА ИЗКУСТВОТА — АПОТЕОЗЪ НА ДИНАМИЗМА.

Романтизмътъ, като сложно явление, засѣгащо духовния животъ на людетъ, въ тѣсна връзка съ изкуството, се проявява като обособено течение презъ 18 в. Човѣшкиятъ духъ се стремѣше да строши оковитъ на рационализма, да се освободи отъ владѣяващата форма на класицизма. Понесенъ отъ крилетъ на стихийно чувство, сгрѣнъ отъ пламъка на безгранично вдѣхновение, той затърси нови пѣтища, нови красоти. Устременъ къмъ далечното и непознатото, вслушанъ въ зова на природата, предлагаща чара на вѣчната красота, мамеща къмъ изворитъ на своитъ скрити и непокварени сили, загледалъ въ мира на древността и опияненъ отъ чудото на възкръсналия споменъ, зарѣявъ изъ царството на народностното творчество — този духъ бѣше колкото немирень и търсещъ, толкова борчески настроень.

Ето сжщественото на нѣкогашната романтична школа плодъ на живѣща у човѣка, нареченъ чувство, нераздѣленъ неговъ съпътникъ. Избухванията на този живѣщъ, сж ставали въ всички времена на човѣшкото съществуване. Малко или много, въ една или друга форма, човѣкътъ е билъ романтикъ, плащаль е данъ на романтизма, — въ широкъ смисълъ на думата. Нашето съвремие има своята романтика. Тя се явява като отражение на общата постановка на живота и като изразъ на днешния човѣкъ.

На съвремения човѣкъ предстои да се отзове на днешната романтика, чието дѣло се обуславя отъ героичното начало, като се поставя рекордна задача и се изисква мобилизиране на всички духовни и тѣлесни сили безъ остатъкъ.

Да се завладѣе недостъпния планински връхъ, да се достигне далечината на днешния Арктикъ; да се отбележи рекордно постижение въ въздуха и на сушата, или подъ водата, това сж само нѣколко отъ най-честитъ стѣпки на съвремения, така своеобразенъ романтизмъ. Покоятъ на миналото, — свѣтлата идилия на доброто старо време, широтата, въ която се изразяваше живота и подробноститъ, които бѣха така обичливи и достъпни до „законъ въ изкуството“ днесъ отстъпватъ на другъ замахъ. — Динамичното — ето сжщественъ белегъ, подъ знака на който се намира днешното поколение, белегъ който се налага и на съвремената романтика.

Киното съ бързото движение, неспирна смѣна и съ сведената до формули и синтезъ изразностъ, спортътъ, съ непрежението и устремъ на единъ духъ, който достига до разруха на всѣка съпротива, до превъзможване всѣка граница; радиято, което заличава понятията за време и разстояние и ни изправя предъ чудото на свѣтквичното осъществяване. Ето нѣкои отъ поддѣленията на съвремения животъ, одухотворень въ стила на новата романтика.

Съвремената литература като огледало на живота и като носителъ на човѣшки идеали и изразителъ на епохални сжщности, не е чужда на особеноститъ, като: движение, есенциалностъ (сбитъ изразъ), силно подчертани житейски бури, бушуващи въ грѣдъта на днеш-

нитъ люде. Голѣмата книга е обречена на тежъкъ сънъ, подъ бремето на прашната библиотечна лавица; километричнитъ фрази, безкрайни и задушени отъ ненужни подробности, дотѣгатъ днесъ и отблъскватъ. Просторниятъ откъс на вчерашнитъ литературни творби е сведень до изречение; — изречението до — дума. Огневиста, съ острието на стрела и съ силата на опойващо пите, съ ослѣпительния блѣсъкъ на мълния, — ето какъ ни се дава словесната фраза днесъ. Само така тя е семе, което попада въ съзнанието на днешния човѣкъ, който е силно обтегната антена — точно възприемащъ, точно реализиращъ. Човѣкътъ днесъ нѣма време. Той бърза. Той самиятъ е частъ отъ бързината на динамичния животъ.

Простота и опростеностъ, пакъ въ съзвучие съ динамизма на днешното време, откриваме въ стила на сегашната архитектура, направата на мобили и облѣкло, въ замаха на художницитъ — и всѣкжде, кждето ржката бележи виденията на новъ духъ, изникналъ и растѣщъ подъ небосвода на двадесетия вѣкъ. . .

Като апотеозъ на динамичността, можемъ да посочимъ театъра, който повече отъ всѣкога е призованъ да бжде на поста, като едно синтетично изкуство, обединяващо въ своята сложностъ всички форми на изкуството и живота. Следователно, днешниятъ театъръ по силата на единъ неотмѣнимъ законъ, се оформя като храмъ на буйнопламтящия огънь на съвремената романтика, обгарящъ съвременото

човѣчесиво.

Отъ тукъ и новитъ правила на театралното изкуство, отъ тукъ и разрухата на много теории, върху които се е градило презъ вѣковетъ това изкуство. И съ право трѣбва да се съмняваме въ Аристотелевия възгледъ за „Катарзиса“ — очистението, освободителното въздействие на трагедията.

Защото театърътъ не носи свобода, обвързва съ пленъ. Той е живата брънка съ живота; той е пѣтъ, оросень отъ кръвта на човѣшкото сърце — неприсѣхващия изворъ на чувства и устреми. Новата романтика на живота, навлизайки въ творчеството, ще завладѣе — и завладѣва вече вървомятъ театъра.

К. Георгиевъ-Варна
1. VII. 1938.

ЧИЙ Е ТЕАТЪРА И КОМУ СЛУЖИ ТОЙ?

Театърътъ като отражение на всѣкидневния животъ. Трѣбва ли театърътъ да стане забавень за публиката? Целъ и задачи на театралното изкуство въ културния развой на дадено общество. Театърътъ е на она комуто служи.

На пръвъ погледъ на мнозина, може би, този въпросъ ще се види страненъ или неумѣстенъ. Но опитаме ли се да си отговоримъ веднага се изправяме предъ единъ предважителенъ въпросъ: Чий е театърътъ и кому служи той? Дали служи на капитала за спекула? На изкуството като целъ? На тѣзи които го посещаатъ? Или най-после, на тѣзи, които го създаватъ и се самопожертвуватъ въ полза на едно висше творчество? За да можемъ правилно да отговоримъ на въпроса наложително е да определимъ, каква е сжщината на този институтъ.

Театърътъ е възпитателно образователенъ институтъ. Чрезъ него ние опознаваме собствената си душа, която я поставяме да изживява това, което става на сцената и така я каляваме, защото малкия свѣтъ, който се изобразява тамъ, отъ отраженията на всѣкидневниятъ ни животъ, ни внушава благородни пориви. Чрезъ театърътъ ние виждаме човѣшкиятъ упадѣкъ или възходъ, а това ни приучва да избираме пѣтищата си съ по-малко грѣшки.

Вѣрно е, че театърътъ не действа еднакво на всички хора. Това се обяснява съ причинитъ за податливостта; първо-психо-културниятъ мантилетъ и второ — материално-сѣтивната възприемчивостъ на дадена срѣда. На едни примѣрътъ действа положително,

а на други — отрицателно. Но това е рефлексъ и въ живота. За щастие отрицателното въздействие е по-ограничено. За психическото въздействие на театъра, най-голѣмо значение има повторното начало-пиесата. Ако концепцията на автора е здрава и бистра, то въздействието надъ зрителитъ ще бжде до висша степенъ положително. Колкото по-вече театърътъ се откъсва отъ грубо-сексуалното зрелище, толкова повече неговото въздействие ще бжде благотворно за зрителя.

Защото публиката не се нуждае само отъ забавата; тя търси и друго нѣщо, което да нахрани душата. Тази публика е минала презъ единъ институтъ — училището презъ своето детство, но и сага, въ своята зрѣлостъ, тя пакъ се нуждае отъ този институтъ — а това е театърътъ, който утолява всестранно любознателността ѝ.

И така, всѣки който ще иска да ръководи единъ театъръ като има предвидъ, че театърътъ служи на публиката, то той трѣбва да се справя съ неговитъ цели и задачи, а именно:

1. Театърътъ трѣбва да отговаря на едно възпитателно начало — по нагледенъ начинъ да облагородява нравитъ и създава широкъ мирогледъ.
2. Театърътъ трѣбва да отговаря на една образователна целъ — по нагледенъ начинъ да допълва знанията придобити отъ мъртвия словописъ съ

живи примѣри.

3. Театърътъ за всѣка една нация има една централна задача: да усъвършенствува родния езикъ, да се стреми за създаване на единъ обединяющъ художественъ говоръ.

4. Театърътъ трѣбва да бжде стожерътъ — насърчителъ на роднитъ изкуства и мисълъ — да подтикна националното творчество къмъ висши постижения и примѣрно да насажда и култивира художествения усетъ у тѣзи, които го възприематъ и подкрепятъ и

5. Една задача, по-скоро пожелание, театърътъ да импулсира творцитъ за търсене на

нови пѣтища за оригинални постижения въ изкуството.

Който ръководителъ на театъра пренебрегва поменатитъ по-горе неотмѣними принципи престава да служи на господаря си — публиката и естествено, той довежда института си до загибване. Съ бѣглитъ мисли тукъ струва ми се, че въпроса е изчерпанъ. Чий е театърътъ и кому служи? Театърътъ е на този, комуто служи, а той служи на публиката. Артиститъ сж жреци, които изгарятъ въ огъня, които тѣ сами насаждатъ отъ искрата — пиесата, поводъ даденъ отъ едно поетическо вдѣхновение.

Дим. Талевъ.

СОФИЙСКИЯ КООПЕРАТИВЕНЪ ТЕАТЪРЪ ГОСТУВА ВЪ ВАРНА.

Следъ блѣстящия успѣхъ който е ималъ столичния Кооперативенъ театъръ — при обиколката си изъ Югославия, гдето даваниитъ представления сж бивали масово посещавани, съ единъ проявенъ силенъ интересъ отъ тамкашната публика, която живо е аплодирала играта на нашитъ артисти. Кооперативенъ театъръ въ завършекъ на сезона си посети редица наши провинциални градове, както и Варна, кждето гостува една седмица съ следния репертоаръ: „Тайнитъ на харема“, „Принцеса Ютта“, „Моята балдѣза“, „Александра“

и „Феята на карнавала“ въ която взеха участие нашитъ първи оперетни сили: Мими Балканска, майстора на принудения смѣхъ — Русковъ, Петко Никовъ, Армяновъ, Тинка Краева, Банчевски и др. Варненската публика прояви интересъ, както винаги, къмъ представленията на Кооперативенъ театъръ съ своето масово посещение, въпрѣки задушното лѣтно време.

Следъ Варна театърътъ посети Бургазъ. Ямболъ следъ което състава бѣ разпуснатъ въ почивка.

ПОХОДЪТЪ КЪМЪ СИНЯТА ПУСТИНЯ

Съдбата на българската морска книжнина. Безпримърният драматизъм на морската действителност. Най-благодарна съкровищница за даровития поет. Българският писател и морето. Неповторимата възхвала на народния поет към всичко българско, не засяга родното море — защо? Истинския пъвец на морето не може да бъде домораслата знаменитост. Близки ли са българските дни на нашия „жив морски живот“...

Въ страната ни много често се правят прибързани изводи, силно се подчертават явни неистини, и се извяват смели искания, без да се държи сметка за възможностите на нашия живот. А това е така, защото или не познаваме същината на условията, при които сме принудени да живеем и творим като народ, или — защото не ни са известни благородните усилия и достойните, макар и скромни, дела на българския народностен дух.

Въ кръга на недомислената, неправилна, и следователно погрешна присъда — е подал и въпросът за поета на морето у нас.

Изтъква се, че българското художествено слово изобщо не е отразило — дори и непълно, частично! — морската действителност, че писаното за морето е от случайно състояние, съ стойността на неразръл опит.

Дават се обяснения, че за печалната съдба на българската морска книжнина била виновна майката, която още от люлката не вскръмвала въ кръвта на своята рожба обичайта към морето, виновно било училището, което не правило почти нищо, за да сблужи своите възпитаници с морето и с всичко морско.

Изказва се убеждението, че след отстраняването на тези пречки — всичко ще тръгне добре, за да имаме с право и достоинство големия поет на морето.

Наистина, морската действителност представя един безпримърнен по своя драматизъм живот, изпълнен с великолепието на безчетни образи. Каква по-благодарна съкровищница за даровития поет, който ще превъплъти чрез слово многообразието на морето? — За потвърждение на казаното, може да се посочи общоизвестната истина, че народитъ от всички времена са

излъчвали из своята срѣда голѣми поети на морето. Дълга е редицата на тѣхнитѣ имена. Още по-чудни сѣ красотата и очарованието, включени въ творбитѣ имъ, добили признанието на вѣчни ценности. Но — за тѣзи творци — достатѣчна предпоставка ли е, морето само по себе си, и творческото въдохновение, произтичащо отъ несъмнената имъ любовъ къмъ морето?

Безспорно, тѣзи велики писатели сѣ обичали всеотдайно морето, въ широкъ смисълъ на думата. Но тѣ сѣ отивали още по-далечъ въ своя жизненъ и творчески пътъ. Тѣхниятъ съдбовенъ жребий билъ имъ е отредилъ да бждатъ синове на морски народи — или най-малкото: да иматъ отличната възможностъ да опознаятъ, да се сродятъ и заживѣятъ съ духа на морската действителност, бидейки сами моряци или членове на морска срѣда. Така или инѣкъ, били сѣ непосредствени свидетели на явленията въ морския битъ и пълноправни участници въ него.

Какво да кажемъ за българския писател? — Ако и да е преизпълненъ съ пламенна любовъ къмъ морето, той е лишенъ отъ възможността истински да го познае, да го заноси въ дебритѣ на своя духъ като свое, да го почувствува като брънка въ веригата на всѣкидневнитѣ събития, да се живѣе съ най-великата отъ драмитѣ на свѣтовната сцена — „морската съдба“ — и ехото на морския подвигъ и страдание да кънти въ отзивчивото поетово сърдце, за да получи „животъ въ ченъ“ въ образитѣ на словото. А това е така, защото обсегътъ на нашиятъ морски дѣла е твърде ограниченъ, а възможноститѣ и условията за живѣване се свеждатъ до една незначителна величина. Тукъ, въ това положение на нѣщата, е скритъ отговорътъ на въпроса за поета на морето у насъ...

Не трѣбва да се отрича, че народътъ ни сѣ борческа мощъ бележи решителни стѣпки за завладѣване „царството на синитѣ водни простори“, но все пакъ, той не е надмѣгналъ прѣчкитѣ на нѣкои племенни недъзи, не е строшилъ още оковитѣ на историческитѣ мигове, въ които дѣятъ щастливитѣ възможности, за да стане морето нераздѣлна същина на живота му. Тази е истината! Макаръ и горчива, трѣбва сѣ открити чела да я приемемъ — и като вѣрни бойци въ полето на народностнитѣ завоювания — да стоимъ на своя постъ да се боримъ съ синовна преданностъ, като си даваме точна и разумна сметка за дѣлата си...

А какво е писателътъ и творчеството му? — Не сѣ ли тѣ отражение на народа и неговия животъ — такъвъ, какъвто се проявява въ дадено време отъ историческия му развой?

Затова, да се вини българскиятъ писателъ въ неспособностъ да отрази морето въ творбитѣ си е обидно не само за представителитѣ на нашия творчески духъ, но преди всичко — за самото наше книжно наследство, което крие въ себе си толкова блѣстящи доказателства за върховни домогвания...

За пояснение на мисълта си ще си послужа съ Иванъ Вазовъ.

Нашиятъ народенъ поетъ има неподражаемо ценно качество: да е правдивъ и естественъ. Само така си обясняваме защо творчеството му представя огледало на родната ни действителност — такава, какъвата я е виждалъ поетътъ въ своето живо и въдохновено отношение къмъ нея...

И наистина, писателското дѣло на голѣмия българинъ и поетъ Иванъ Вазовъ е тържествена, неповторима бих казалъ, възхвала на всичко българско: природа, минало, дейци, езикъ, съвременна

участъ, народностни добродетели, надеждна бѣднина чрезъ осъществяване на свѣтли, вѣковно блѣнувани, помисли и домогвания. И въпрѣки това, увѣнчаниятъ ни народенъ поетъ не включи морето въ многотупната и пѣстра стихия на българската природа, която за него бѣше най-хубава отъ възможнитѣ земни прелести — не му отдаде заслужено внимание, за да го възпѣе, както възпѣ и сетната полянка и хълмъ въ предѣлитѣ на нашата татковина. — За това виновенъ ли е той?

Бързамъ да отговоря: Иванъ Вазовъ не е и не може да бжде единъ Майнъ Ридъ — още по-малко единъ Джозефъ Конрадъ или пъкъ — Стефансонъ, Киплингъ, Джекъ Лондонъ. Той не може да се издигне на висотата, за да се родѣ съ нито единъ отъ споменатитѣ и множество други свѣтовно известни голѣми мореписци — все издѣнки, поникнали и се развили въ една свършена, напълно морска обстановка... Е добър! Щомъ е така съ Иванъ Вазовъ, какво следва да се говори за другитѣ наши писатели, съвременници на този духовенъ великанъ?...

Времето тече неспирно — и съ бързината на свѣтковица. Соковетѣ на нова житейска мждростъ протичатъ въ неизтощимитѣ корени на едрата народна душа, за да я възродятъ. И тази душа — подмладена и стихийно устремена по пътя на вѣчността — сѣ хероичния набѣгъ на богонизбранъ ратникъ прави чудни завоювания. Дали за жалостъ или за радостъ, но ние по единъ внушителенъ начинъ вече заносваме убеждението, че въ отношенията си къмъ „всичко българско“, Вазовъ не е билъ изчерпателенъ.

Следъ невѣръстния ходъ на едно творческо дѣло, изразено въ мечтателно-сърдцателно отнасяне къмъ морето като природна картина и използване морската стихия като белегъ и отражение на личнитѣ душевни състояния, — следъ многобройнитѣ еднозвучни проповеднически писания, въ чийто основа е лѣгналъ зовътъ за обичъ къмъ морето, — българскитѣ творци на словото ни поднасятъ вече въдохновени творби за морето.

И радостното е, че тѣзи гиздави цѣлѣ, напоени съ соленодъхашата поема на вѣчното море, носятъ отпечатъка на неспокойното борческо труженничество, което се върши подъ знамето на морска България, въ кръга на прѣмного скромния, но съществувашъ нашенски морски битъ. Какви по добри указания можемъ да жадуваме днесъ за днесъ?... И не само това. Тѣзи творчески прояви — които съвсемъ не сѣ случайни — трѣбва да получатъ искрено признание, като просвѣтителни ценители и ревнители на българското посочатъ мѣстото имъ срѣдъ плодовитѣ на нашата книжнина. Да не се забравя, че словотворцитѣ, посветили дарби, сили и любовъ на родното море — сѣ предтечи и тръбачи, които съ ясновидско око обглеждатъ кржгозора на народностния блѣнъ, за да възвестятъ това, което идва!

Колкото се отнася до голѣмия поетъ на морето съ замахъ и името на общопризнатитѣ всеизвестни творци въ тази областъ — ние го нѣмаме. Пакъ повтарямъ: и нѣмаме право, за сега поне, да го искаме!

Защото, не блѣдоликъ мечтателъ, който крѣта съ хилаво то сѣ тѣло изъ дълбоката суша или въ най-добрия случай — по прибържнито, — не чувствителенъ съзливикъ, който изтрѣгва отъ гърдитѣ си достойни за „архивата на поезията“ въздишки, опияненъ отъ кървавия луненъ кржгъ, който изплува отъ морския кржгозоръ, възхитенъ отъ трепета на морската синевина, залѣна отъ игрищата позлата на слѣпцето, — или пъкъ — потопенъ въ бездната на ужаса, когато морето реве, когато морето стене по-страшно отъ най-страшното разярено чудовище — далечъ не такъвъ е голѣмиятъ поетъ на морето!

Поетътъ на морето, като всѣки истински поетъ, не може да бжде доморасла знаменитостъ, влачеща оковитѣ на сушата, дишаща праха между стѣнитѣ на своята работна стая. Поетътъ на морето безъ друго трѣбва да е морякъ, трѣбва да е морски човѣкъ, който е страдалъ ведно съ морскитѣ труженици, който е носилъ на своитѣ плещи кръста на морето (следва на 3 стр.)

Дим. Талевъ

ПЪРВА ЛЮБОВЪ

(Изъ споменитѣ на единъ младежъ).

Години наредъ младия Сашо се скиташе изъ чужди страни и минаваше необеспокояванъ отъ сърдечни събития въ живота.

Горчивата действителностъ, която представляваше реалния животъ, му се виждаше отвратителна. Угоенитѣ силуети, които срещаше, не знамъ защо, го погнусяваха понѣкога.

Той отдавна дирѣше единъ тихъ кътъ, където да отпочине неговата неспокойна и много изстрадала душа. Той дирѣше още единъ нераздѣленъ другаръ въ живота, който да въдохновява неговия стремежъ къмъ творчество; да го ръководи въ бурния и изпълненъ съ мерзости и престѣпления пътъ на живота; да го ръководи тъй, че да не докосне нито частица отъ себе си до тия страшни отрицания.

И като, че ли съдбата предпреди на тоя изтерзанъ младежъ да срещне най-благоуханното нежно и трептящо цѣлѣ на сърдцето си, неговата първа любовъ, неговата

първа радостъ и мечта.

Отъ тоя часъ, той нѣмаше покой, нейния чаровенъ ликъ бѣше предъ очитѣ му и го съблжествуваше всѣкога и на всѣкъде.

Измъчванъ отъ всевъзможни загатки и предположения, питаше самъ себе си, какво става съ него? Искаше, но не можеше да се справи съ този неудържимъ поривъ на сърдцето си.

Разбрахъ казваше той — да любишъ е равносилно да напуснешъ себе си и да заживѣешъ съ мисълта само за щастieto на любимия обектъ.

Лутайки се, съ дълбока вѣра въ душата си, той можа да врежи дълбоко въ сърдцето си, тая първа любовъ, тая първа радостъ, и когато съпостави двата голѣми стълба на своя стремежъ — *любовъ и другарство*, той намѣри само единъ едничекъ отговоръ, *та и само тя*.

Но иронията на живота е толкова жестока, колкото чувството е по силно и купнежа

по стремителенъ. И то затова, защото ние простосмъртнитѣ не на време схващаме чиститѣ, сърдечнитѣ и кристални чувства и ги отминаваме безъ да ги долавяме.

Сашо, обаче, чувствуваше, че въ нея бѣха съсрѣдоточени всички приказни и вълшебни блѣнове, като, че ли тя движеше всички струни на неговата душа, които бѣха така изпънати, че не трѣбваше много усилия да се скъсатъ заедно съ неговото сърдце.

Веселина, — тя бѣ всичко за него. Той забравяше всички страдания и скърби, когато помислѣше за нея. Защото той любѣше безъ страхъ, безъ колебание и безъ да мисли за каквото и да било послѣствие.

Предѣлитѣ, до които можа да стигне въ своята безумна любовъ къмъ нея, той самъ още не познаваше, знаеше само едно; това, че тя изпълва неговото сърдце и нѣма друга, която да я замѣсти.

Тръпнеше отъ вълнение при мисълта, че въ едно близко бждеще, че ще стане неговъ другарка въ живота.

Въ свещения храмъ на изкуството, предъ олтаря въ който той свещенодействуваше бѣ и неговъ олтаръ. Чувствуваше, че неговото сърдце бѣ свър-

зано неразривно съ нейното.

Сцената на която тя често излизаше, като малка още актриса му подсказваше, че сѣ нейния, непосиленъ за възрастна й, трудъ ще бжде естрадата, на която ще пожъне лаври.

Ако имаше нѣкой отъ публиката, който да следи съ поразително внимание, всѣко нейно движение, всѣки погледъ и всѣка стѣпка, това бѣ той. Искаше щото тя да постигне идеала си тъй, както Сафо е постигнала своя.

Нейнитѣ успѣхи на сцената го радваха винаги, понеже знаеше, че тѣ сѣ плодъ не на разни протѣжета, или лични симпатии, а на нейнитѣ собствени усилия. И за това той и казваше: „Не мисли мила, че изискванията на театъра стоятъ далечъ отъ моитѣ разбирания“. Не!

Азъ дишамъ съ тая атмосфера, страдамъ, но не роптая, когато се намирамъ въ срѣдата на ония хора, които ми сѣ най-близки — хората на изкуството; азъ обичамъ въ жената преди всичко здравия разумъ и чистата душа, а после плътта. — И наистина тя за него бѣ олицетворение на всичко.

Тя не пълнеше днитѣ на своя

младенчески животъ съ пични развлѣчения. Маската, която много отъ нейнитѣ колежки носѣха — маска на нравствена поквара, ней и бѣ още непозната. Той не скѣпѣше времето си да я подлага на най-предизно наблюдение и здравото логично заключение бѣ, което го накара да я обикне и любовта му къмъ нея бѣ трезва и съзнателна и не така лесно можеше да се затрие.

Но често пѣти съдбата е много жестока и прави хората да страдатъ цѣлѣ животъ.

Не се измина дълго време живота на Сашо стана много труденъ, почти невъзможенъ. Неговото материално затруднение, като че ли уби въ него оня силенъ стремежъ да стане щастливъ съпругъ. По цѣли дни и нощи той мислѣше върху отрудненото си положение и търсѣше изходъ. Но, уви, никакъвъ изходъ освенъ край!

И, наистина за нейното щастие той тури край на своята идеална любовъ, напустна града и отново започна скитническия животъ, носейки съ себе си хубавитѣ спомени на своята безумна любовъ.

ИДЕАЛЪТ КАТО СТИМУЛЪ ВЪ ЖИВОТА

Животът е една вѣчна надпревара къмъ висините гдето стои идеала. Себични, дребнави и малоценни домогвания. Човѣшкиятъ духъ прилича на вулканъ. Слѣпи роби на своите идеали. Човѣкътъ трѣбва да се откаже отъ своите вредни лични прояви.

Отъ горянинътъ, който живѣе въ своята колиба изъ дивия горски лесъ, до най-културния човѣкъ, който се стреми да стане господарь на природата и живота — всички иматъ идеали.

Млади и стари, учени и прости, бедни и богати — всички живѣятъ и трѣбва да живѣятъ съ идеали.

Идеалътъ — това е онова начало, безъ което животътъ на човѣшкия родъ би билъ немислимъ, невъзможенъ и безъ смисълъ.

Въ името на своите идеали, хората въ всички времена сж се стремили къмъ организиране въ общественъ животъ. Защото, въ глѣбините на тѣхното битие се тай инстинктътъ къмъ единение подъ скиптъра на нѣщо „бждно“, което стихийно тласка живота напредъ, което бива образъ и сияние и въ което робътъ вижда своята свобода, обременениятъ — своята почивка, разгулникътъ — своето удоволствие, войнътъ — своята победа, влюбениятъ — жената на своите мечти, сънища и блѣнове.

Ако живота е толкова разнolikъ, толкова тъменъ и загадъченъ, толкова жадуванъ и жадуванъ, това се дължи на различните идеали, които движатъ, като дестове всѣко човѣшко сжщество и оставятъ своя тежъкъ отпечатъкъ.

Животътъ е едно вѣчно надпреварване нагоре къмъ висините, кждето стои идеалътъ, въ когото всѣки иска да види и почувствува свѣтлината, която носи миръ и успокоение за тѣлото и духа.

Идеалитъ на едни сж себични, дребнави, малоценни.

Хората, които живѣятъ съ такива идеали, се стремятъ къмъ власт и господство надъ себеподобните си, къмъ тирания и рушение на всичко онова, което би могло да удовлетвори тѣхните страсти.

Други сж надживѣли себе си, а чрезъ това-временното и тленното, и сж издигнали въ душата си като идеалъ само онова, което носи плѣмъ на безсмъртието и вѣчната слава което бразди пътя на градушитъ поколѣния.

Вѣковете и хилядилѣтията, сж записали въ своите страници имената само на тѣзи, предъ идеитъ и паметята на които поколѣнията се прекланятъ съ почитъ и благоговение.

Когато човѣкъ се размисли върху срѣдствата, съ които гениитъ си служатъ, за да догонятъ своя идеалъ, остава съ впечатление, че ЧОВѢШКИЯТЪ ДУХЪ ПРИЛИЧА НА ВУЛКАНЪ, който всѣкога е разкъсвалъ кората, която е въдържала вътрешния пламъкъ и устремъ, и се е проявявалъ такъвъ, каквито сж неговите идеали.

Предъ идеала всички сж равни. За него нѣма признати и непризнати, белязани съ знака на благородството, или дамгосани съ нажежено желѣзо.

Животътъ въ своята необхватностъ е вложилъ въ всѣкиго по нѣщо, за да му служи като стълба и срѣдство за качване нагоре.

Въ устрема си къмъ постигане на идеала едни изпъл-

зватъ своето богатство, своята служба и обществено положение, своите права и привилегии, завещани имъ отъ дѣди и прадѣди, своите физически качества.

Други се стремятъ къмъ идеала по пътя на изкуството, музиката, поезията, науката, религията или саможертвата.

Трети, които сж мнозинство и които сж СЛѢПИ РОБИ НА СВОИТЕ ИДЕАЛИ, вървятъ по пътя на компромиситъ и гешефтитъ, по пътя на задържане естествения развой на живота, за да го изпреварятъ, защото, ако той ги изпревари, ще ги развѣнчае и сваля отъ пиедестала, на който сждбата или слѣпия случай сж ги поставили. За тѣхъ нѣма правни, морални, религиозни или каквито и да било човѣшки норми, въ името на които отдѣлните човѣкъ трѣбва да се откаже отъ своите ВРЕДНИ ИНДИВИДУАЛНИ ПРОЯВИ.

Такива хора си служатъ съ продажничество, шпионажъ, фалшификации, задушаване всѣка благородна човѣшка проява, използване съ корисни и коварни цели добродетелността на хората, съ които живѣемъ или сж поставени въ прѣки или косвени отношения. Тѣ сж брутални въ своя стремежъ. И въ повечето случаи успѣватъ. Злото е въ това, че тѣ сж мнозинството, че тѣ слагатъ отпечатъкъ на живота, като го възпиратъ,

ЧЕСТО ПЪТИ ГО ВРЪЩАТЪ СЪ ГОДИНИ НАЗАДЪ

и съ този още по-дълбоко копаятъ кладенецъ на човѣшките нещастия и човѣшката трагедия.

Впрочемъ, животътъ е отражение на идеалитъ, съ които живѣятъ хората. Неговиятъ обликъ се опредѣля отъ общия обликъ на индивидуалните идеали, които изразяватъ общия идеалъ — идеалътъ на обществото. Този

ОБЩЕСТВЕНЪ ИДЕАЛЪ

има предопредѣлението да синтезира въ себе си цѣлата материална, нравствена и духовна мощъ на обществото въ неговите различни социални форми.

Ако обществото иска да насочи своя животъ къмъ радостъ щастие и благоденствие, трѣбва да даде на своите членове.

СВѢТЛИ И ЧОВѢЧНИ ИДЕАЛИ

върху които единствено се изгражда обществения идеалъ.

Обществения идеалъ трѣбва да намѣри най-напредъ своя знаменосецъ и въплотителъ въ лицето на духовнитъ водачи на обществото, въ лицето на тия, които стоятъ на първите линии на живота. Тѣ трѣбва да се криятъ задъ него, а да го направятъ плътъ и кръвъ отъ своето общество и по пътя на личния примѣръ и творчеството да му разчистятъ пътя за неговото култивиране въ душата и живота на широкитъ слоеве на обществото.

Колкото

ОБЩЕСТВЕНИЯ ИДЕАЛЪ Е ПО-ЧОВѢЧЕНЪ,

колкото е по-свѣтълъ и възвишенъ, колкото по-неуклонно е следванъ отъ духовнитъ

Малъкъ = дележничъ

ЖУРНАЛИСТИЧЕСКА ДЕЛЕГАЦИЯ

Управителното тѣло на Съюза на журналиститъ въ България е посетило напоследъкъ директора на печата и нѣкои министерства, за да повдигне предъ ръководнитѣ имъ лица всички въпроси, които засѣгатъ професионалната организация на провинциалните жууналисти, тѣхния печатъ и се направи потрѣбното да се създадатъ по-добри условия и улеснения за представителитъ му да могатъ да се информиратъ навременно и подобрятъ материалното положение на своите печатни издания.

Обещано е на сжщата делегация да се уреди въ най-скоро време въпроса за пътуване по Б. Д. Ж. съ намаление на всички провинциални журналисти — членове на сжщия Съюзъ.

А директорътъ на печата г. Серафимовъ е увѣрилъ делегацията, че ще се занимае съ всички въпроси, които тя е повдигнала, и за напредъ ще поддържа контакта съ управителното тѣло на Съюза на журналиститъ въ България, както това прави съ другитѣ журналистически организации.

ИЗЪ КОНГРЕСА НА АРТИСТИТЪ

Запитанъ гостуващия въ града ни артистъ Иор. Сейковъ за взетитѣ конгресни решения ни заяви:

Конгресътъ тази година ми на сравнително по спокойно и по творчески. Развиха се дебати по отчета. Говориха нѣколко оратори. Артистътъ Н. Икономовъ ракритикува бюджета и набелѣза главнитѣ линии на бждащата дейностъ. Той пледира съюза да не се ограничава само съ своите професионални стремежи, а да расте и се развива, като културна организация, която трѣбва да строи духовна и национална мощъ на народа ни. Много отъ неговите предложения бѣха приети ан-блокъ отъ цѣлия конгресъ.

Запитанъ г. Сейковъ дали ще имаме удоволствието да го видимъ на варненската сцена, ни заяви усмихнатъ: — Това ще зависи отъ факторитъ на гр. Варна: Азъ храня дълбока обичъ къмъ варненци и съ радостъ бихъ имъ служилъ отъ сцената.

водачи на обществото, толкова по-добре той ще укрепи за животъ благороднитѣ индивидуални идеали и ще задушава още въ зародишъ тѣзи, които носятъ бацила на себичността, малоценността и разрушението.

Тѣзи общества, които така сж разрешили най-важния стимулъ въ живота — ИДЕАЛЪТЪ, сж имали щастливиятъ жребий да крачатъ бързо къмъ върховете на живота, да създаватъ по-вече радостъ, благоденствие и щастие за себе си и другитѣ и да ръководятъ и направляватъ живота на онѣзи, които сж по-млади и неопитни въ суровата борба.

Павелъ минчевъ

Статията „Шлагери, култура и невежество“ отъ Георги Бахаровъ е заимствувана отъ в. „Разградско слово“.

Печатница А. Пъндъклийски ул. „Панагюрище“ 1 — Варна

Походътъ къмъ синята пустиня

(продължение отъ 2 стр.)

ряшкото тегло, — като участникъ въ най-великата човѣшка драма въ свѣта, изтъкана отъ кръвта и плътта на моряцитѣ, украсена отъ тжгитѣ и радоститѣ на тѣхнитѣ сърца — детински чисти, героично велики. Всичко друго е лъжа..

Нѣкой бѣше казалъ: българинътъ може да търпи, българинътъ знае да чака. Азъ пъкъ мисля, че е време вече да се отърсимъ отъ прословутото търпение, присжщо на робитѣ по занаятъ, — и да се отучимъ да чакаме съ тжпо самодоволство — измамени, залутани по пжтищата на суетното самомнение, които се отклоняватъ отъ животворнитѣ извори на живота.

Но — потрѣбна е работа: безспирна, неуморна, творческа.

И както орачътъ, чийто кървавъ потъ е поилъ угаритѣ на златокласата нива — съ свѣтлата вътрешна радостъ на победоносеца съзерцава плодетъ на своя трудъ, — така и ние, — само следъ героичнитѣ усилия на народа ни да овладѣе многоликата морска действителностъ — ще можемъ да сме щастливи свидетели на

тържественото възхождение на българското морско дѣло.

И само тогава — въ тия блѣнувани дни — на свѣтлия фонъ на „живия морски животъ“ ще се очъртае образа и дѣлото на голѣмия български поетъ на морето!...

Съ настоящия брой редакцията на „Театрален прегледъ“ започва двумесечна почивка презъ лѣтото.

Редакцията сърдечно благодари на своите абонати и читатели, които подкрепиха едно чисто културно дѣло на града ни.

Презъ м. юлий и августъ вестника ни, въ желанието си да отбележи всички културни прояви на града ни ще излѣзе съ специални издания.

Редакцията на в. „Театрален прегледъ“ моли абонатитѣ си да окажатъ добъръ приемъ на поднесенитѣ имъ абонатни разписки, като по такъвъ начинъ ще подпомогнатъ нашитѣ усилия за затвърдяването на единъ необходимъ за града ни литературенъ вестникъ.

Отъ редакцията

Иорданка Божкова МОДИСТКА

ул. „ПРЕСЛАВЪ“ № 33. Срещу магазинъ „Арападъ“
Изработва всички видове дамски рокли по най-новитѣ Журнали.

Работа чиста при цени конкурентни.

ОЧИЛА!
ВСѢКИ ПРЕДПОЧИТА ДА СИ КУПУВА ОЧИЛА СЪ НАЙ-ГОЛѢМО ДОВѢРИЕ ОТЪ ОПТИЧЕСКИЯ МАГАЗИНЪ

АЛБЕРТЪ Я. МОСАЧО
ул. „ЦАРЬ БОРИСЪ“ № 15
Защото е най-стария оптически магазинъ въ града и винаги разполага на складъ съ първокачествени Стъкла Цайсъ и най-нови модели рамки
Цени подъ всѣкаква конкуренция.

Магазинъ „БУКЕТЪ“

ул. „ЦАРЬ БОРИСЪ“ № 21
Винаги прѣсни пасти, бонбони, шоколади (Лешникъ, Марципанъ, Мока, Битеръ и специални локуми).
Единственото млѣко на прахъ за прѣвъ пътъ въ Варна и въ Царството, което най-практично и бързо се използва отъ туристи, спортисти, ловци, екскурзианти и отъ всѣко домакинство, като се получава всѣки моментъ чисто, естествено и ароматично

КРАВЕ МЛѣКО
СЛУЖИ ОЩЕ и за ПРИГОТОВЛЯВАНЕТО на ТОРТИ, СЛАДКИШИ, ДОМАШНИ БИСКВИТИ, СЛАДОЛЕДИ и др.

Не пропускайте случая да се снабдите при всѣко време съ единствениятъ практиченъ, икономиченъ, доброкачественъ и достъпенъ за всѣкиго

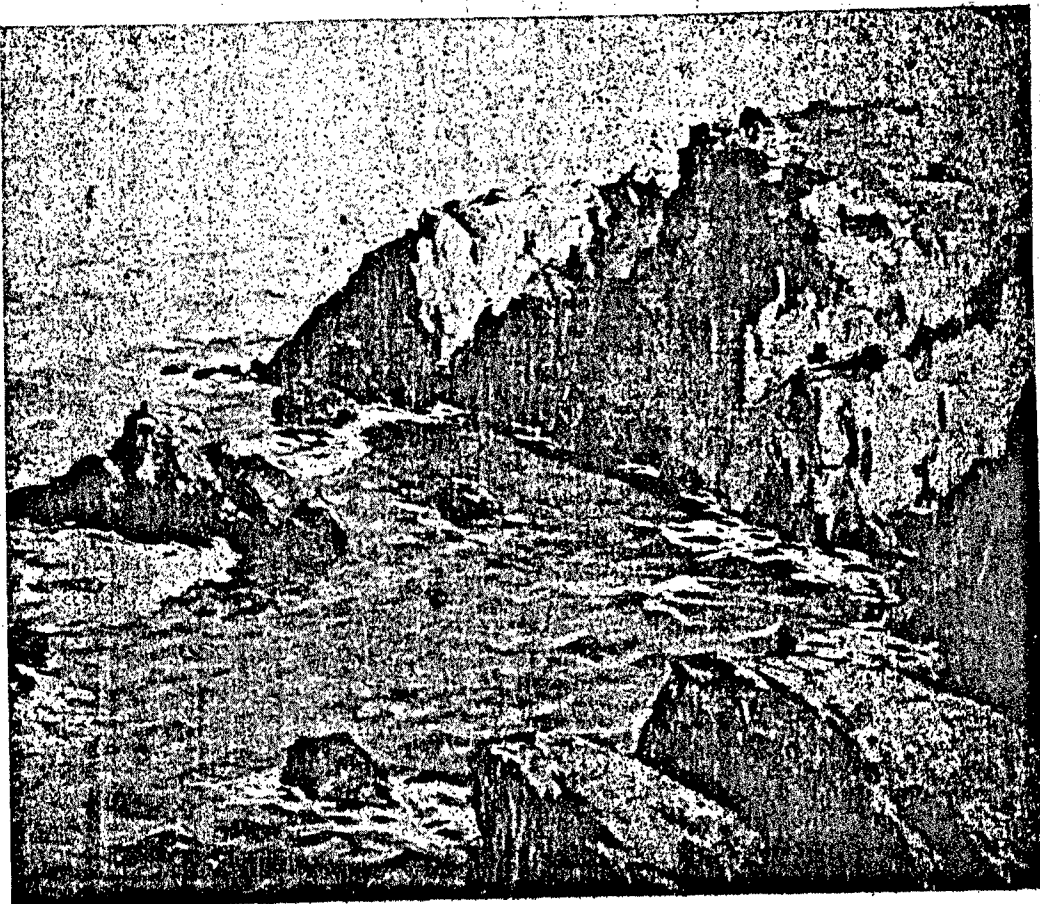
млѣченъ прахъ
Отнесете се само до магазинъ „БУКЕТЪ“ ул. „ЦАРЬ БОРИСЪ“ 21
Георги П. Божковъ

Дамски салонъ
„ДАНЧО“
ул. „Ц. Борисъ“ (при фото „Идеалъ“)
За лѣтния сезонъ шатунгъ, рокля и костюми

ТЕАТРАЛЕН ПРЕГЛЕД

Редакция и администрация ул. „Кавала“ № 5
Годишен абонамент 60 лв. Реклами по споразумение.

Изъ изложбата на Георги Велчевъ въ София.

Носъ „Св. Галина“

Следъ голѣмиятъ успѣхъ съ който завършиха дветѣ изложби на г. Велчевъ, уреджани въ града ни, презъ последнитѣ две години, нашиятъ съгражданинъ — художникъ откри въ София своята първа тазгодишна изложба, която бѣ отбѣлзана твърде ласкаво отъ столичната критична мисълъ.

Н. В. Царицата е посетила лично изложбата и е проявила голѣмъ интересъ къмъ изложенитѣ работи. Н.

Величество е откупила две отъ най-добритѣ пейзажи на г. Велчевъ.

Изложбата се е радвала на голѣмъ материаленъ и мораленъ успѣхъ. Откупени сѫ картини изключително отъ частни лица — любители на изобразителното изкуство.

Въ най-близко бъдеще въ града ни ще бѣде открита изложба на българскитѣ художници маринисти въ която ще взематъ участие и творбитѣ на г. Велчевъ, Мутафовъ,

Г. Велчевъ

Марио Жековъ и др.

Това навремено подето начинание ще бѣде единъ редѣкъ приносъ къмъ опознаване на родното маринистическо творчество, както отъ варненци, така и отъ лѣтуващитѣ презъ курортния сезонъ, чужденци и българи.

Тази голѣма изложба ще представява истински синтезъ на българското морско изобразително изкуство.

ШЛАГЕРИ, КУЛТУРА И НЕВЕЖЕСТВО

Какъ се злоупотрѣбвява съ шлагерната музика у насъ.
Модерната музика е сведена до пародия на тоновото изкуство! Сжщностъ на шлагера по музика и текстъ.
Селото подъ обаянието на фалшивия модернизъмъ.

Отъ известно време въ нѣкои градове се наблюдава едно не толкова интересно, но достатъчно глупаво явление, което ангажира вниманието на определена публика.

Нѣкои производители и представители на грамофони плочи сж се заловили да фабрикуватъ евтина музика въ форма на „шлагери“ и ужъ народни пѣсни отъ вида на тая:

„Дойди либе довечера, —
ще те чакамъ подъ пенджера“ и др. дивотии, като за целта сж впрегнати въ работа значителенъ брой бездарни „знаменитости“ — поети, композитори и пѣвци, отъ много съмнителенъ произходъ.

Така въ пазарни дни отъ сутринъ, а презъ другитѣ — привечеръ, върви човѣкъ по главната улица и безъ да иска слуша писналитѣ съ и безъ усилватели грамофони, които разливатъ „нежнитѣ звуци“ на шлагери съ безсмислено или почти никакво съдържание и изкѣлчена, въ миньрни полутония и ритмично повтарящи се мотиви, музика.

Всжщностъ шлагерътъ като музика и текстътъ по начало не е лошъ. Той води своя произходъ отъ Виена — градъ известенъ като единъ отъ голѣмитѣ музикални центрове въ свѣта.

Преди десетина години, въ една добре уредена голѣма бирария, близо до Пратера, въ Виена, при твърде подобрена публика, влизатъ нѣколко весели музиканти, достатъчно лошо облѣчени, въ изтъркани костюми и при това съ каскети на глави. Тѣ носятъ и инструментитѣ си подъ мишниц-

и: цигулка, саксофонъ, акордионъ и пр. Заематъ една отъстранена маса и си поржчватъ бира, но още при първата халба тѣ помолватъ да дойде стопанинътъ на бирарията и го запитватъ, би ли позволилъ да посвирятъ нѣщо — така за свое удоволствие... пари не желаятъ, тѣ били поработили добре този денъ, спечелили достатъчно, та сега желаятъ да си посвирятъ само. Стопанинътъ дава съгласието си, но условно. Той не се съмнява въ добритѣ музикални способности на господаря, но ако другитѣ посетители не одобрятъ, ще трѣбва да спратъ свиренето.

Музикантитѣ изваждатъ инструментитѣ отъ калѣфитѣ, настройватъ ги и подематъ една приятна, лека, плавна мелодия, която неочаквано смайва съ своята красота публиката. После първиятъ цигуларъ сменя цигулката и, държейки я въ ржка, подема да пѣе новата пѣсенъ, съ приятенъ и соченъ, макаръ и не много силенъ гласъ. Публиката е въ възторгъ и ликува. Следъ свършването на номера се разнасятъ бурни аплодисменти. Поржчватъ бира и пращатъ пари за музикантитѣ, но последнитѣ скромно отказватъ голѣмата частъ отъ поржчкитѣ и не приематъ пари. После следватъ още нѣколко номера, на които публиката още по-бурно аплодира и на край, въпрѣки увещанията на стопанинъ и публика, музикантитѣ си отиватъ. Това е първиятъ дебютъ на шлагерната музика, както на другия денъ я наричатъ нѣкои вестници, които съобщаватъ за нейното появяване въ

бирарията при Пратера и извадатъ имената на веселитѣ смачкани музиканти, които не сж случайни хора, а доктори по музика и академици. Тогава шлагерътъ дойде и у насъ. Въ началото той бѣше хубавъ, приятенъ и интересенъ като лека музика за развлѣчение. Но, минаха нѣколко години, намѣриха се адчни за пари търговци и жадни за слава бездарни знаменитости, достойни за естрадата на нѣкоя па-наирска барака и започнаха да творятъ евтино изкуство за грамофонни плочи по 40 лева парчето. Единствени слушатели на тази музика презъ пѣзарнитѣ дни сж селянитѣ отъ близкитѣ села, а привечеръ ученицитѣ отъ последнитѣ класове на гимназията и безработни младежи, издържани още отъ родителитѣ си, които не рѣдко ще чуе да припѣватъ задъ гърба ви мотиви отъ нѣкой „шлагеренъ бисеръ“, мислейки си вѣроятно, че по този начинъ манифестиратъ неизмѣримата си култура.

Още по-печално впечатление правятъ тия шлагери на село, гдето тѣ вече проникнаха, заедно съ грамофонитѣ и билярда — моникъ, около който се трупатъ здрави и годни за работа младежи и прахосватъ ценното си време съ щека въ ржка и цигара въ уста, или танцувайки подъ звуцитѣ на грамофонния шлагеръ нѣкаква пародия на танго.

Нима не може да се нареди една контрола на сръдствата за модернизирание, защото тази култура е вредна. Впрочемъ градътъ е вече модернизиренъ, а селото е редъ на селото. Г.

КАКЪ СЕ СЪЗДАВА ТЕАТЪРЪТЪ

Значението му въ живота на човѣчеството.
Целитѣ и задачитѣ на Работническия популаренъ театръ.

Театърътъ се ражда въ свѣта по силата на много причини: отъ една страна, исторически, социални и биологически; отъ друга страна като крупно явление на древната цивилизация, за да отразява проявитѣ на всѣка мисълъ въ възхода на тѣхния културенъ животъ; отъ трета страна като обрядна служба, неразривно свързана съ църковния и националенъ битъ на нашитѣ прадѣди отъ древността. Миналъ презъ голѣмата петъ хилядна годишна еволюция, той изживява много етапи, за да стигне до днешната съвършенна форма.

По теориитѣ и школитѣ на много мждреци и капацитети, театърътъ се представя въ различни свѣтлини. Докато за едни, по сжщество, той е естетическо самосъзерцание, за други театърътъ е съзнателно самозалъгване, а за трети той е само

Житейска лекция

Освенъ това, по значение, театърътъ за едни е „изкуство за изкуството“, т. е. театърътъ самъ за себе си; за други, обаче, той трѣбва да съдържа и проблемъ, да има и конфликтъ, да разрешава житейски въпроси. Тѣ твърдятъ, че той трѣбва на живѣе и отразява тежненията, радоститѣ, нежджитѣ и парадокситѣ на човѣчеството, т. е. да бѣде дневникъ за дадена епоха. Това последното разбиране наддѣлява и театърътъ се оформи като изкуство съ това знае.

Отъ войнитѣ насамъ театърътъ доби едно голѣмо разширение, до като преди това театърътъ бѣше привилегии само за едни, благодарение на недостъпния входъ, на липсата на възможностъ да се асимилира поднесеното; бойкота отъ известни сръди заради липсата на

специаленъ репертуаръ,

който да служи за духовна храна на въпроснитѣ и пр.

Най-онеправданъ е билъ работника, занаятчията и бедняка, които по една отъ тѣзи причини не сж имали възможностъ да посещаватъ театърътъ. Когато, обаче, следъ войнитѣ работническитѣ и занаятчийски маси, започнаха да играятъ голѣма социална роля въ живота, първата грижа на управницитѣ, следъ осигуряванетоъ препитанието на въпроснитѣ, бѣше да създадатъ специални театри съ малъкъ входъ

(въ нѣкои случаи и абсолютно безплатно), съ специаленъ репертуаръ и др. Германия и Русия и много други страни иматъ отдавна свои

работнически театри и навсѣкжде държавата имаше грижата по тѣхната издръжка. Въ малка България, това е много необходимо, да се създадатъ

работнически популяренъ театри.

Значението и ролята, която предстои да изиграятъ тия театри е много голѣма и съ историческа отговорностъ:

1. Театърътъ ще дава своитѣ спектакли на неимовѣрно малъкъ входъ, а за всички безработни безплатно.

2. Театърътъ ще поднася единъ социаленъ репертуаръ, по начинъ щото да се асимилира отъ аудиториитѣ.

3. Театърътъ ще подбере своя репертуаръ така, че той да отразява живота на България въ всичкитѣ му отрасли. Освенъ това да представи съвременната епоха (Европа и Америка и др.) въ истинска обективна свѣтлина съ истинскитѣ тежнения и радости, гнѣтъ и смутъ, тегло и бунтъ. Той ще дава правдивото разрешение на много житейски въпроси, социална ориентировка, мнения и др.

4. Театърътъ ще привикне българския работникъ и занаятчия къмъ желание и амбиция да се самообразоватъ.

5. Театърътъ ще се стреми да оформи въ тѣхъ всички добродетели и да отстрани пороцитѣ.

6. Да ги отклони отъ пагубния пѣтъ, да следватъ въ едно направление на поржжението и чужди тѣмъ идеи.

7. Да ги отстрани отъ пагубния пѣтъ да станатъ проводници и сторонници на разнообразното сектанство въ България.

8. Да създаде въ тѣхъ навикъ да не изразходватъ оскуднитѣ си сръдства и свободно време по кръчми и кафенета.

9. Да иматъ едно солидно осведомление по всички свѣтловни социални, художествени, философски, научни и други въпроси.

10. И най-сетне да си създадатъ едно индивидуално становище, за запазване на личния си интересъ, за идейна и професионална принадлежностъ, за служба на семейство, общество и държава.

М. Минковски.

Първокласната геврекчийска фурна на „БАЙ КОЧО“

Бул. „Сливница“

е ангажирала специаленъ майсторъ отъ Сливенъ за прочутитѣ **Сливенски милинки и банички** работени съ чисто краве масло.

Посетете, за да станете постоянни клиенти.